

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/42/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010321
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1612010321.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Kamila Ivánka, v trestnej veci obžalovaného W. P., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 24.01.2013, sp. zn. 3T/164/2012, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19. júna 2013 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa , aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 24.01.2013, sp. zn. 3T/164/2012 bol obžalovaný W. P. uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe , že

v presne nezistenom čase dňa 20. 09. 2011 na žiadosť Q. W., nar. XX. XX. XXXX, odtiahol z diaľnice pri meste Malacky odstavené a pokazené osobné motorové vozidlo zn. Opel Astra G Q R.: V farby svetlo striebornej metalízy, ev.č. BL-XXXBM, ktoré zaparkoval pred rodinným domom číslo XXX v obci R. A., podľa pokynov O. R. oprávneného vozidlo užívať, toto predal S. V., avšak kúpnu cenu vozidla O. R. ani Q. W. neodviedol, čím poškodenému H. U., spôsobil škodu vo výške 1.700,- € ,

Za to bol odsúdený podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, t.j. v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný W. P. a to voči výroku o vine, treste aj voči konaniu, ktoré týmto výrokom predchádzali. V písomnom odôvodnení tohto odvolania, prostredníctvom obhajcu uviedol, s poukazom na výrok napadnutého rozsudku a zahlásené odvolanie, že s ním nesúhlasí a považuje ho za nesprávny a nezákonný. Predovšetkým uviedol, že zotrváva na všetkých doterajších výpovediach a vyhláseniach, ktoré v rámci konania urobil a preto v podrobnostiach na ne poukazuje.

Opätovne uviedol, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku nespáchal a tak, ako je opísaný sa ani nestal a jeho postupom a konaním nedošlo k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty, či už prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., resp. ani akéhokoľvek iného trestného činu. S poukazom na zákonné znenie skutkovej podstaty § 213 ods. 1 Tr. zák. Podľa jeho názoru na hlavnom pojednávaní vykonaným dokazovaním boli potvrdené skutočnosti, ktoré uvádzal na svoju obhajobu. Uviedol, že súd

v odôvodnení rozsudku na strane 4 odsek 6 o.i. uvádza, že nesporným je, že vozidlo sa pokazilo O. R. a že práve na jeho žiadosť ho z diaľnice odtiahol. Nie je preto zrejmé, prečo potom v skutkovej vete výrokovvej časti rozsudku sa bez zmeny uvádza, že predmetné motorové vozidlo odtiahol na žiadosť Q. W. za situácie, keď súd do skutkovej vety na základe vykonaného dokazovania zasahoval. Navyše podľa jeho názoru vykonaným zásahom do skutkovej vety došlo k zmene a porušeniu jednoty skutku, nakoľko bolo podstatným spôsobom zmenené jeho konanie, priebeh udalostí ako aj následku. Vo vzťahu k sporným bodom uviedol, že:

1/ Jednoznačne je možné konštatovať, že vo vzťahu k predmetnému motorovému vozidlu konal na základe pokynov oprávnenej osoby. Pokiaľ bol v kontakte so svedkyňou W., ako aj so svedkom R., určitý čas spolu bývali na chate, kde predmetné motorové vozidlo používali a ako vlastníci voči nemu vystupovali obaja, pričom v inkriminovanom čase toto vozidlo používal aj on, pričom z výpovedí uvedených svedkov vyplýva, že obaja boli oprávnení s predmetným motorovým vozidlom nakladať a tým ho obaja mohli vo vzťahu k nemu právne účinne inštruovať.

2/ Obsahom dohody medzi ním a O. R. (pôvodne aj Q. W.) bolo zabezpečiť opravu a následne predaj predmetného motorového vozidla. Napriek tomu, že svedok R. rezolútne poprel, že by mu bol býval dal akýkoľvek pokyn na opravu či predaj vozidla, predloženými SMS preukázal, že takéto pokyny z jeho strany, ako osoby oprávnenej na disponovanie s vozidlom, jednoznačne vydané boli. Okrem predmetných SMS v inkriminovanom období bol s O. R. v častom telefonickom kontakte, počas ktorého mu o.i. dával inštrukcie ohľadom vozidla. Svedok R. vypovedal, že ohľadom predmetného motorového vozidla sa s ním o ničom nerozprával a žiadne pokyny mu nedal. Predložená SMS komunikácia prebiehala medzi ním a osobou z telefónneho čísla, ktoré bolo vedené na osobu E. T., ktorý bol v danom čase druhom Q. W. (vyplynulo to z jej výsluch). Ako tvrdil, toto číslo používal svedok R., čo bolo preukázané tým, že odo neho žiadal vrátiť barly, ktoré svedok používa. Postupom času sa R. a W. ako súrodenci rozhádali a nevedno z akého dôvodu v súčasnosti R. ním vydané pokyny popiera, hoci preukázateľne súdu vo svojej výpovedi klamal a evidentne bol s ním v kontakte ohľadom opravy a predaja vozidla. Z uvedeného je zrejmé, že skutočne R., ako aj W. vedeli, čo a ako sa s autom deje a kde sa nachádza, pričom aj vedeli o osobe svedka V..

3/ Všetky pokyny a dohody, ktoré s O. R. mal, splnil tak, ako boli dané. Nemal vozidlo priamo predať, čím by sa dostal do úlohy sprostredkovateľa, ale dostal od O. R. úlohu nájsť potencionálneho kupca na vozidlo. Na všetkých ostatných konkrétnych podmienkach kúpy a predaja sa potom mal dohodnúť s kupcom priamo O. R.. Nemal v žiadnom prípade povinnosť nikomu odvádzať kúpnu cenu vozidla, pretože len sprostredkoval možnosť uzavretia kúpnej zmluvy medzi kupcom a O. R. a priamo vozidlo nepredával. Všetky detaily dohody teda mali si dojednať priamo kupujúci a predávajúci a jemu nikto vozidlo nedaroval a už vôbec s ním neplnil žiadne svoje vlastné záväzky.

4/ Žiadne peniaze S. V. a to ani konkrétne vo výške 700,- Euro nedlhoval a ani nedlhuje.

5/ Vozidlo do užívania prenechal S. V. z toho dôvodu, že mu ho odovzdal za účelom servisnej prehliadky, prípadnej opravy a následného odkúpenia, pričom konkrétne podmienky kúpy si mali dojednať priamo V. so R.. Tieto skutočnosti vedel tak R., ktorý ho na takýto postup inštruoval, ako aj V., ktorému to tiež takto oznámil. Aká bola potom medzi nimi dohoda uviesť nevie, nakoľko v tomto štádiu tohto konkrétneho obchodu jeho úloha skončila. Nebol teda zodpovedný R., resp. W. za odovzdanie kúpnej ceny, nakoľko jeho poverenie také nebolo, mal len zohnať kupcu na predmetné vozidlo v danej cenovej úrovni. Vozidlo dal teda V. na to, aby ho dal skontrolovať a posúdiť. Následne v prípade záujmu sa mali so R. dohodnúť na podmienkach predaja. R. mu na to uviedol, že si s V. daný obchod dorieši už sám a že sa nemá ďalej o vec starať, čím v danom vzťahu svoje účinkovanie skončil. Neodovzdal teda vozidlo V. s úmyslom, aby ho tento trvale užíval bez toho, aby od neho nepožadoval zaplatenie kúpnej ceny. Kúpnu cenu si následne s V. riešil R. tak, ako mu bolo z jeho strany povedané. Požadovanie zaplatenia kúpnej ceny by bolo nad rámec jeho poverenia, pretože mal len sprostredkovať možnosť na predaj vozidla.

Pokiaľ tvrdil, že vozidlo nevrátil W. preto, že nemal čas, bolo to do momentu, kedy vozidlo bolo vo Veľkých Levároch. Po tom, čo R. sprostredkoval možnosť obchodu s V. bola táto vec pre neho uzatvorená a W. ho potom už ohľadom vrátenia vozidla nekontaktovala.

Čo sa týka výpovedí svedkov, tak svedkyňa W. na hlavnom pojednávaní podstatne zmenila výpoveď, ako aj svoje skutkové tvrdenia oproti prípravnému konaniu. Svedok O. R. podľa jeho názoru vypovedal nepravdivo preto, lebo vo svetle následne zistených skutočností zjavne poza chrbát svojej sestry W., urobil s V. obchod a ako obaja potvrdili, vzťahy medzi nimi sú vážne narušené a rozvrátené z dôvodu nezhody ohľadom majetku. Svedok R. však z klamstva usvedčený bol ním predloženou SMS komunikáciou, pričom je zrejmé, že medzi nimi bola aj čulá telefonická komunikácia. Jeho výpoveď voči nemu je preto evidentne účelová a nepravdivá, v snahe vyhnúť sa problémom a akejkolvek zodpovednosti za vzniknutý stav, ktorý vo vzťahu k predmetnému vozidlu sám zapríčinil a za ktorý zodpovedá. Výpoveď svedka V., ako aj svedkyne P., je motivovaná rovnakými pohnútkami, aby sa zbavili zodpovednosti za danú situáciu, keď R. s V. za chrbtom W. dohodli obchod s vozidlom, ktoré v konečnom dôsledku užívala V. družka, ktorá napokon bola s predmetným vozidlom zadržaná. Z dôvodu zbavenia sa akejkolvek trestnej alebo inej zodpovednosti si preto títo svedkovia vymýšľali (dlhy a záloh) a vypovedali účelovo v jeho neprospech.

V žiadnom prípade preto nie je možné konštatovať, že jeho úloha, vystupovanie a konanie v rámci tohto obchodného vzťahu medzi R. a V. bolo také, že sa dopustil protiprávneho konania spočívajúceho v tom, že za predaj vozidla som nepožadoval kúpnu cenu a túto ani oprávneným osobám neodviedol, pretože pokyny na takýto postup nemal.

Pokiaľ aj súd konštatoval, že malo dôjsť ku vzniku škody na úkor vlastníka, po vykonanom dokazovaní, ako aj z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že vlastníkami predmetného vozidla boli Q. W. spolu s O. R., a nie H. U. a preto aj v tejto časti je skutková veta nesprávna a nie je v súlade s odôvodnením napadnutého rozsudku.

Nestotožňuje sa so záverom súdu, že jeho konanie bolo vyhodnotené ako priamy úmysel, lebo vozidlo kupujúcemu neodovzdal z iného dôvodu (úhrada dlhu), ale za účelom následného uzatvorenia obchodu medzi ním a O. R.. Na ním popísaný postup mal riadne inštrukcie práve od O. R. a Q. W. o danom stave vedela. Jej výpoveď, ako aj neustála zmena skutkových tvrdení v priebehu trestného konania nasvedčujú, že jej tvrdenia sú zavádzajúce a v podstate si v tomto konaní rieši svoje rodinné a vlastnícke problémy s O. R., pričom na ich rodinné nezhody a majetkové rozpory dopláca a to trestom odňatia slobody, hoci len pomáhal a postupoval v dobrej viere a v súlade s pokynmi vlastníka vozidla.

Na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi nebolo nepochybne preukázané, že by sa dopustil sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. ani iného trestného činu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Namietal tiež, že pri výmere trestu súd nesprávne použil ustanovenia § 49 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. a nesprávne ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, navyše podľa nesprávneho ustanovenia § 49 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Preto sa dožadoval podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), Tr. por. zrušiť rozsudok Okresného súdu Malacky 3T/164/2012-176 z 24.01.2013 vo výroku o vine a treste a podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodiť ho spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, prípadne vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného W. P. je dôvodné.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti zistil, že prvostupňový rozsudok je minimálne predčasný pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli zistené chyby rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.), pričom vznikli aj pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Jednou zo základných zásad rekodifikovaného trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu vecí, upravená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Náležité zistenie skutkového stavu vecí je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu vecí je veľmi úzko prepojená aj so zásadou sťahania zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Tr. por.), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu vecí je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu vecí je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre chyby napadnutých výrokov rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevyšporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por., ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec spravidla súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd uznal vinu obžalovaného, s poukazom na skutkové znenie podanej obžaloby, právne kvalifikované ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a keďže obžalovaný sa cítil byť nevinný, súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkov Q. W., A. P., S. V., P. P., E. T., E. U. a O. R. a postupom podľa § 269 Tr. por. vykonal listinné dôkazy. Poukázal na výpoveď obžalovaného, ktorý sa obhajoval tým, že potom, čo sa vozidlo O. R. pokazilo, toto na základe jeho prosby odtiahol do Veľkých Levár, kde ho zaparkoval pred dom pána P. a v tento deň ho O. R. požiadal, aby vozidlo predal za 1.000,-€. Následne sa zoznámil s taxikárom S. V., ktorého sa pýtal, či nemá niekoho na opravu vozidla a či nemá záujem o vozidlo, ktorý prejavil záujem oň a keď ho o 2 - 3 dni potom, čo ho odviezol do Brezna, doviezol vozidlo do U. H. a V. dal auto opraviť za 300,- €. Dohodli sa, že po oprave sa rozhodne, či vozidlo kúpi a nechá mu kontakt na O. R.. Obhajoval sa, že O. R. aj Q. W. boli o všetkom informovaní a W. ho tlačila, aby auto predal, ale neskôr žiadala vozidlo späť, lebo si našla lepšieho kupca, pričom výlučne z časových dôvodov jej vozidlo nevrátil.

Svedkyňa Q. W. potvrdila, že auto je evidované na jej syna H. U., s ktorým urobila výmenu, že ho užívala spolu s jej bratom a vtedajším priateľom, ktorí sa spoločne podieľali na jeho nákladoch. S bratom prestala komunikovať pre rodinné problémy. Potvrdila, že v predmetný deň sa bratovi auto na diaľnici pokazilo a preto ho obžalovaný odtiahol do Veľkých Levár. Keďže nemala na jeho opravu peniaze, chcela ho predať a za týmto účelom dala na internet inzerát, ale následne zmenila názor. Keď zistila, že pred domom vo Veľkých Levároch už vozidlo nestálo, vyzvala obžalovaného, aby jej ho vrátil, ktorý stále len sľuboval, že ho vráti s kľúčmi aj s dokladmi, že sa ozve. Preto podala trestné oznámenie a vozidlo neskôr náhodou zbadala v cestnej premávke.

Svedok O. R. potvrdil, že požiadal obžalovaného o odtiahnutie pokazeného auta, pričom doklady a kľúče nechal v ňom. Ohľadom vozidla s obžalovaným viac nekomunikoval, ale dohadoval sa s jeho sestrou.

Poprel, že by ho niekto kontaktoval ohľadne kúpy vozidla a vylúčil, že by niekoho požiadal o predaj, resp. opravu vozidla, nakoľko to bola sestrina záležitosť. Potvrdil, že sestra chcela vozidlo predať.

Svedok S. V. potvrdil, že obžalovanému viackrát poskytoval odvoz, pričom vždy sa dohodli na cene odvozu, obžalovaný mu platil tak, ako mal peniaze, spravidla len časť ceny. Keď suma narástla na 1.000,- €, obžalovaný mu navrhol, že mu dá do zálohy pokazené vozidlo. Spoločne s obžalovaným a E. T. si pozreli odstavené vozidlo vo Veľkých Levároch, odtiahli ho do Hornej Potône a dal ho opraviť a spojzdrniť. Obžalovaný mu odovzdal doklady a kľúče a dohodli sa, že mu vyplatí buď dlh alebo mu prenechá vozidlo. Keď ho upozornil, že v technickom preukaze je iné meno, obžalovaný mu uviedol, že je to vozidlo jeho známeho a on to s ním dorieši. Auto nebolo v pátraní, tak na ňom jazdila jeho družka, ktorá neskôr bola zadržaná políciou.

Svedkyňa P. P. potvrdila výpoveď svedka S. V., že obžalovaný ubezpečoval jej druhu, že mu dlh splatí a keď nemal peniaze, ponúkol mu predmetné auto, aby si ho nechal s tým, že výslovne uviedol, že auto je jeho. Auto dali na vlastné náklady opraviť, kúpili nové gumeny a svedkyňa na ňom jazdila, až kým ju nezadržala polícia.

Svedok E. T. potvrdil, že s obžalovaným a S. V. spoločne odtiahli vozidlo do Hornej Potône.

Svedok E. U. potvrdil, že počas jazdy do T. s S. V. a obžalovaným, tento ponúkol na predaj vozidlo S. V., ktorý oň prejavil záujem s tým, že vozidlo je jeho, ale nie je na neho napísané z dôvodu, že by mu ho zobral exekútor.

Svedok A. P. vypovedal, že predmetné vozidlo stálo pred jeho domom asi mesiac, kým ho obžalovaný odtiahol.

Súd poukázal aj na SMS odosielaných z telefónneho čísla vedeného na E. T. do 14. 11. 2011, kedy bola nahlásená krádež, že SIM karta bola suspendovaná a odosielateľ v nich v dňoch 10. až 12. 10. 2011 inštruuje obžalovaného, aby predal vozidlo Opel Astra, polemizuje o cene a súrne potrebuje peniaze a súčasne žiada, aby mu obžalovaný priniesol barlu z vozidla.

Okresný súd následne uviedol, že dôkazy vyhodnotil dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, zameral sa na viacero okolností skutku, ktoré boli podstatné pri úvahách o vine, že nebolo sporným, že vozidlo sa O. R. pokazilo, že na jeho žiadosť ho obžalovaný odtiahol pred dom vo Veľkých Levároch, odkiaľ ho približne po mesiaci spolu s S. V. odtiahol do Hornej Potône, kde ho dal V. opraviť a potom ho začala užívať P. P., ktorá bola zadržaná políciou. Za sporné súd poukázal na okolnosti:

1)- či obžalovaný konal na základe pokynov oprávnenej osoby vo vzťahu k vozidlu?

K tomuto súd na základe výpovedí svedkov Q. W., O. R. a obžalovaného dospel k nepochybnému záveru, že v zmysle zásad občianskeho práva, vôľou vlastníka vozidla H. U. bolo prenechať predmetné vozidlo Q. W., aby s ním nakladala rovnako, akoby bola vlastníkom vozidla, že toto právo zahŕňa v sebe právo vozidlo užívať, aj s ním nakladať, vrátane jeho predaja. Na základe výpovede Q. W. o spôsobe užívania vozidla a podieľaní sa na jeho nákladoch konštatoval, že rovnaké oprávnenia ako svedkyňa, mal aj jej brat O. R., na ktorého previedla časť svojho oprávnenia rozhodovať o vozidle. Preto z hľadiska zodpovednosti obžalovaného, ktorý nemusel presne ovládať právne vzťahy osôb užívajúcich vozidlo, obaja mohli právne účinne inštruovať obžalovaného k oprave, či predaju vozidla.

2)- čo bolo obsahom pokynov, resp. dohody medzi obžalovaným a osobami oprávnenými s vozidlom nakladať?

Podľa súdu nebolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že O. R. ho požiadal, aby vozidlo predal. Q. W. sama uviedla, že vozidlo chcela spočiatku predať, ale asi po mesiaci názor zmenila. Výpoveď svedka O. R., ktorý poprel, že by dal obžalovanému pokyn na predaj, či opravu vozidla, podľa súdu spochybňujú obžalovanému odoslané SMS z telefónu osoby vtedy blízkej Q. W., ako aj skutočnosť, že pokazené vozidlo mal nechať s kľúčmi a dokladmi pred domom vo Veľkých Levároch, ku ktorému nemal žiaden právny či iný vzťah bez toho, aby plánoval s vozidlom nejako naložiť. Z uvedených dôvodov preto obhajoba obžalovaného, že dostal od O. R. pokyn vozidlo predať, vyvrátená nebola.

3)-či obžalovaný tieto pokyny splnil?

Podľa súdu ak sa obžalovaný zaviazal vozidlo predať, dostal sa do úlohy sprostredkovateľa, ktorého povinnosťou bolo nájsť kupca na vozidlo, ktorého prostredníctvom svedka E. U. aj našiel. Na základe úvah k bodu 2) vyplýva, že vozidlo mu bolo zverené za účelom predaja a okrem odovzdania vozidla kupcovi, bol povinný predávajúcemu odvieť kúpnu cenu vozidla a zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by obžalovanému oprávnené osoby vozidlo darovali, aby ho použil na účely plnenia svojich vlastných záväzkov.

4)-či preukázateľne dlhoval S. V. 700,- € ?

Zo svedeckých výpovedí i z výpovede obžalovaného je podľa okresného súdu zrejmé, že S. V. poskytoval obžalovanému prepravné služby, avšak vzhľadom na povahu týchto služieb a spôsob určenia ceny za prepravu (ad hoc, bez pravidiel, ústne, bez svedkov a bez dokladu), nemožno konštatovať, že obžalovaný dlhoval S. V. peniaze za prepravu a už vôbec nie sumu 700,- €, nakoľko pre takýto záver, pre účely dokazovania v trestnom konaní, nemožno konštatovať len na základe voľného odhadu taxikára a preto súd zo skutkovej vety túto okolnosť vypustil.

5)- z akého dôvodu prenechal obžalovaný S. V. vozidlo do užívania?

Podľa súdu nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, že vozidlo S. V. odovzdal za účelom opravy a následného odkúpenia vozidla. Ak mal podľa pokynov O. R. predať vozidlo za 1.000,- €, čo sám obžalovaný tvrdil, zodpovedal O. i R., resp. Q. W. aj za odvedenie kúpnej ceny. Či obžalovaný dlhoval S. V. peniaze alebo nie, bolo mimo dohody o sprostredkovaní predaja vozidla a s touto nijako nesúviselo. Tým, že odovzdal do užívania vozidlo S. V. s úmyslom, aby ho tento trvale užíval, ale nepožadoval od kupujúceho zaplatať kúpnu cenu oprávneným osobám, spôsobil týmto škodu v hodnote predmetného vozidla.

Okresný súd argumentoval, že sám obžalovaný tvrdil, že Q. W. žiadala vozidlo späť, ale jej ho nevrátil len preto, že nemal čas. Obžalovaný však vozidlo nemohol poškodené vrátiť, pretože ho v jej mene predal tretej osobe, keďže poškodená žiadala vrátenie vozidla v čase, keď už neparkovalo vo Veľkých Levároch, t.j. už bolo v dispozícii kupujúceho. Súhrn týchto okolností viedol súd k potrebe modifikovať skutkovú vetu a zachytiť v nej protiprávnosť konania obžalovaného, že za predaj vozidla nepožadoval kúpnu cenu a túto ani oprávneným osobám neodviedol, pri neporušení jednoty skutku. Tým, že so zvereným vozidlom nakladal tak, ako je oprávnený len jeho vlastník, t.j. daroval ho kupujúcemu, hoci nemal súhlas oprávnených osôb na bezplatné odovzdanie vozidla kupujúcemu, spôsobil vlastníčkovi vozidla H. U. škodu vo výške hodnoty vozidla určenej odborným vyjadrením na 1.700,- €, čím naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., pričom tak konal v priamom úmysle. Následne súd rozviedol úvahy v odsudzujúcej časti rozsudku.

Odvolací súd, na základe podaného odvolania obžalovaným, napriek tomu, že naďalej pretrvávajú vážne podozrenie, že obžalovaný sa dopustil určitého protiprávneho konania, pochybil okresný súd, keď dôsledne nepreveroval jeho obhajobné prednesy s poukazom aj na ním predložené dôkazy. Primárne poukazuje na doposiaľ nepreukázané tvrdenie okresného súdu, že obžalovaný predmetné motorové vozidlo neoprávnené predal S. V., pričom kúpnu cenu vozidla O. R. ani Q. W. neodviedol, napriek jeho niektorým v podstate logickým úvahám. Obžalovaný sa totiž obhajoval, že O. R. aj Q. W. na neho tlačili, aby vozidlo predal a o jeho opravu požiadal V., ktorý prejavil oň záujem s tým, že až po oprave uvidí, či ho veze a nechal mu kontakt na R., ktorý bol o všetkom spolu s W. informovaný.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania súdom ustálený skutkový stav veci, že obžalovaný reálne predal S. V. vozidlo, nebol doposiaľ žiadnym dôkazom preukázaný, nakoľko ani svedok R., ani svedkyňa W. to nepotvrdili, netvrdil to ani obžalovaný, nakoľko sa obhajoval, že mal podľa pokynov zohnať len potencionálneho kupca a napokon ani S. V., ktorý zase tvrdil, že obžalovaný mu dlhoval za prepravné služby a obžalovaný mu auto nechal ako protihodnotu. Napokon to nevyplýva ani z výpovedí svedkov V. a P..

Okresný súd sa preto bude musieť dôsledne vysporiadať s odvolacími námietkami obžalovaného a to predovšetkým presným ustálením, aké boli vlastne pokyny užívateľov predmetného motorového vozidla,

či už Q. W., resp. O. R. po jeho znepojazdení na diaľnici a následnom jeho odtiahnutí obžalovaným do Veľkých Levárov, nakoľko nielen obžalovaný, ale aj sám súd konštatoval rozpory v uvedených svedeckých výpovediach, ktoré však neodstránil.

Pokiaľ okresný súd argumentoval preloženými SMS z telefónneho čísla, ktoré mal v rozhodnom čase užívať práve svedok O. R., napriek tomu, že toto bolo evidované na E. T., v tom čase priateľa svedkyne Q. W., taktiež údajného užívateľa predmetného vozidla, úvahy okresného súdu, prečo neuveril tvrdením svedka R. boli predčasné, nakoľko mal k rozhodným okolnostiam E. T. vypočítať a to nielen k obsahu SMS správ, ale aj k samotnému skutku, či má vedomosť vôbec o pokazenom motorovom vozidle, k jeho okolnostiam a najmä či má vedomosť kto, kedy a aké inštrukcie dal obžalovanému, ako má s nepojazdným vozidlom naložiť, či ho mal len dať odtiahnuť alebo aj opraviť, resp. predať, prípadne nájsť potenciálneho kupca a na základe koho inštrukcií a za akých podmienok. Napokon sama svedkyňa W. pripustila možnosť, že T. kontaktoval obžalovaného.

Pochybením súdu prvého stupňa bolo, že neumožnil svedkovi O. R., ktorý sa neutrálne vyjadril k tomu, či posielal alebo reagoval na SMS s obžalovaným, nahliadnúť k týmto SMS správam, ktoré predložil obžalovaný a tak dôkladne nepreveroval jeho obhajobné tvrdenia ohľadne pokynov k pokazenému vozidlu. Napokon sa tento svedok bude musieť vyjadriť, či vôbec uvedené telefónne číslo používal, prípadne len občas, nakoľko bolo vedené na E. T..

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného ohľadne neprávne označeného vlastníka motorového vozidla, odvolací súd dodáva, že tento vlastník nie je sporný, nakoľko z evidenčnej karty vozidla (č.l. 93) jednoznačne vyplýva, že osobné motorové vozidlo zn. Opel Astra G Q (v rozsudku nesprávne uvedené Q WZ farby svetlo striebornej metalízy, ev.č. BL-XXXBM bolo v rozhodnom čase evidované na vlastníka a držiteľa H. U., čo napokon potvrdila aj svedkyňa Q. W., jeho matka a vyplýva to aj z jeho splnomocnenia zo 07.12.2011(č.l. 65). Napokon predmetné motorové vozidlo mu aj bolo vrátené, cez splnomocnenkyňu svedkyňu W. (č.l. 90), ktorá bola spoločne s O. R. len jeho užívateľmi. V prípade, ak by mal obžalovaný v tejto súvislosti ešte ďalšie námietky, nie je vylúčený aj prípadný výsluch tohto svedka - H. U., ako vlastníka motorového vozidla, k jeho vedomosti o prejednávacom prípade.

Záverom odvolací súd dáva za pravdu odvolateľovi v časti jeho námietky, ohľadne nesprávne použitia § 49 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pri jeho zaradení pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko zrejme nesprávne bolo použité toto zákonné ustanovenie namiesto správneho § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Naviac odvolací súd upozorňuje aj na nesprávne uvedené priezviská v skutkovej vete napadnutého rozsudku u S. V. a H. U..

Úlohou súdu I. stupňa v ďalšom konaní bude preto vykonať dokazovanie v naznačenom smere, prípadne vykonať aj ďalšie dôkazy, ktorých potreba vykonania by mohla vzniknúť, resp. ktorých vykonanie môžu navrhnúť strany a zákonným spôsobom sa vysporiadať aj s ostatnými dôkazmi, doposiaľ zabezpečenými, ktoré majú vzťah k posudzovanej veci a vo veci zákonne a spravodlivo rozhodol.

Na podklade týchto úvah, krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom tak rozhodol na základe odvolania podaného obžalovaným.

Nakoľko odvolací súd nemohol sám nahrádzať činnosť a rozhodnutie súdu prvého stupňa, krajský súd vec prejednal na neverejnom zasadnutí, keďže išlo o také vady konania, ktoré nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 326 ods. 1 písm. b) Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.